

Combustió

Roberto García

Introducció / José Antonio Martínez

TEATRE

bromera

(Institut. Despatx del professor de literatura. ENRIC, DAVÍNIA.)

ENRIC. Passa, Davínia... Què... Què fas?

DAVÍNIA. Li torne totes les seues cartes. Totes les seues notetes. Els seus regals. Les fotos de *fotomatón*. La casset amb la seua veu. La...

ENRIC. Què... Què dius? Però què... què...?

DAVÍNIA. Guarde-s'ho tot. Per favor. Per favor, senyor professor.

ENRIC. No. Així no. No em tractes d'aquesta manera. I no em digues senyor professor.

DAVÍNIA. Ha acabat el curs. I vull que la nostra història acabe.

ENRIC. Però, nena...

DAVÍNIA. Vull que acabe, senyor professor.

ENRIC. Però si...

DAVÍNIA. Que acabe. Que acabe ja. Ho entén? Perquè no pense ser la seua taula de salvació. No vull ser el seu somni daurat amb adolescent. Sí, d'acord, el pose calent. Em passa amb tots. Però, a més, vosté m'idealitza. M'estima. Això és pitjor. Això és... es-qui-zo-frè-ni-a.

ENRIC. Em mates.

DAVÍNIA. Ho veu? Està sonat! Que jo el mate? Només par-
le amb vosté. Ara parlem vosté de les meues notes.

ENRIC. De les teues...?

DAVÍNIA. O millor dit, de la nota de la seua assignatura.

ENRIC. Doncs... la teua nota és... Què vols dir?

DAVÍNIA. M'han suspés totes les assignatures menys la
seua. Com ho explique als meus pares? Els dic que
sóc una superdotada en literatura i una subnormal
per a la resta de matèries?

ENRIC. Vols que et suspenga? És això el que vols? Però...
Però si has... has fet un treball final de curs realment...
(*Es disposa a encendre's un cigarret.*)

DAVÍNIA. Vosté està cec. I no fume. Sap que em molesta.

ENRIC. La teua narració... La teua redacció està a anys
llum de la dels teus companys.

DAVÍNIA. De veritat ho creu així?

ENRIC. I tant, Davínia, jo... Com vols...? Jo... Jo... uf...
ah... no puc continuar aquesta conversa. No després
de tot el que...

DAVÍNIA. Tranquil·litze's.

ENRIC. I no em parles de vosté. No després del que... (*Fa
la intenció d'encendre's de nou el cigarret.*)

DAVÍNIA. (*Li lleva el cigarret de la mà.*) Ho faig pel seu bé.

ENRIC. Està bé. No... No pense seguir humiliant-me davant
d'una... Rebaixant-me d'aquesta... El treball és magnífic.
No hi ha cap raó més per a posar-te la nota. Ho veus?
Veus com no estic boig? Pots anar-te'n. No ho estic. No
estic boig. Ni parlar-ne. Què... què esperes? Ves-te'n. Ix
del meu despatx. Ix, puta *guarra* dels collons.

(Revista Voyager. Sala de reunions. TEO, MARCEL, FABIA, DIRECTOR.)

MARCEL. Va ser genial. Es... Es movia... Es movia com una boja. S... S'entregava amb tot el seu cos. Escolta, escolta'm bé, Teo... Anava... Anava... Anava molt per davant de mi. Al principi. Sí, no rigues, al principi... al principi anava per davant. I jo no podia fer una altra cosa que... mirar la seua cara... la seua cara... la seua cara de satisfacció, saps?, i... *(Se serveix un gotet de café.)*

FABIÀ. Fa una hora que estic amarat de suor.

MARCEL. Aquestes... Aquestes cuixes enfurides... Aquestes... Era com una piconadora. Damunt de mi. Sí, no rigues. Era com una màquina hidràulica. Plena de vàlvules. Al principi... Però... però després em... em vaig abandonar. Em va arrossegar amb el seu ritme. Amb el seu... Amb el seu vapor. Vols café? Va ser... Va ser genial. Absolutament... *(Mira fixament TEO.)* Creus que exagere, eh? Ho creus. Mira'm, per favor. No, no... Mira'm. Mira'm. Quina cara tinc? Eh? Tu mira'm, però... a fons. Encara estic... impressionat. Impressionat. Em va destrossar. Físicament i moral-

ment. Va estar... Va estar a punt d'aniquilar-me. Però em va deixar viure per a contar-ho. Gràcies, Natàlia. Gràcies a tu, ara sé el que és l'autèntic sexe salvatge. L'autèntic sexe hidràulic. I no exagere. No exagere.

TEO. Posam café.

MARCEL. Com una boja. Com una... com una possessa es bellugava. I no rigues.

TEO. No ric. Posame'n... Què cony fem ací?

MARCEL. Somrius.

TEO. Estic seriós. T'escolte i punt.

FABIÀ. Que què fem? Suar com porcs.

TEO. On... On està el comandament de l'aire?

MARCEL. Et deia que aquesta xica...

FABIÀ. Oblida-te'n. Aquesta merda d'aire condicionat el controlen des de dalt.

TEO. Tot l'aire? Totes... les estances?

MARCEL. Eh, eh, eh, ara no et desvies de la... de la conversa. T'estava parlant de Natàlia, i... i has somrigut. Creus que exagere, eh?

TEO. No.

MARCEL. Ho creus.

TEO. T'escolte. No crec res. Només t'escolte.

MARCEL. Ets... tu, tu, tu ets... ets... Mira que et conte... Mira que et conte coses. Les meues coses. I tu sempre igual. Amb aquest... somriure... punyeter.

TEO. Que no somric, cony. Jo tinc aquesta cara de normal. De normal sóc... semble... només semble un poc... cabró, vaja, però no... Que no somric. I posam café.

MARCEL. Vols café?

TEO. No. Vull que entre la tal Natàlia, es pose de quatre potes sobre la taula i...

FABIÀ. Ha, ha, ha...

MARCEL. Ho veus? Ho veus? No em creus.

TEO. Que sí que et crec. Et crec. De veritat, et...

MARCEL. Tu em creus, Fabià?

FABIÀ. I tant que et crec.

MARCEL. Fixat. Ell sí que em creu. Ell...

(Entra el DIRECTOR.)

DIRECTOR. Bon dia. Marcel, canvia la reunió de les dotze per a demà. *(MARCEL serveix café al DIRECTOR.)*

Gràcies. A les onze i mitja vindrà el senyor Borrego.

Fabià, m'agradaria que el disseny gràfic de les lletres de portada...

FABIÀ. Ja estava previst.

DIRECTOR. No entrarem en el tema de la publicitat en la contraportada. Si de cas el que... I per descomptat màxima discreció sobre... Aquest café està fastigós. Crida i demana un... Has preparat l'informe econòmic?

MARCEL. Preparat, fotocopiat i repartit.

DIRECTOR. Quant a vosté, Teo, hem llegit el seu relat de viatges i li hem trobat... Per cert, Marcel, no sé si t'has fixat que les pàgines dels... Ha, ha, ha... Marcel, ets vertaderament... El cas és que li hem trobat algunes incoherències. *(Pausa.)* Al seu relat. Al seu... Sap?

TEO. Incoherències?

DIRECTOR. Incoherències. Sí. Això he dit. Això he dit,
no?

TEO. Podria ser... més concret.

DIRECTOR. És un relat certament... D'entrada. Però des-
prés... En fi, reescriga'l. Encara estem a temps. Gràcies.

(El DIRECTOR se'n va. Silenci.)

MARCEL. Vols veure una foto?

TEO. Eh?

MARCEL. D'ella.

TEO. Com?

MARCEL. Una foto d'eixa tia.

TEO. Quina tia?... Eh... Quina...? Nati?

MARCEL. Nati, no. Natàlia. No la faces més petita. Tinc
una foto...

TEO. Heu sentit el que ha dit?

MARCEL. Una foto seua. Un pòster. No. Bé, ella és, és, és
com un pòster, entens? La foto... La foto és... grandà-
ria normal. *(Busca en les seues butxaques.)* de 15 per...
Espera. Veuràs...

TEO. Incoherències, ha dit.

MARCEL. *(Segueix buscant.)* On l'he...?

TEO. In... Incoherències...

MARCEL. On punyetes...? A tu ja t'he ensenyat la foto?

FABIÀ. Cinc vegades.

MARCEL. Aleshores, on l'he...

TEO. Sabies alguna cosa d'això?

MARCEL. Alguna cosa de què?

TEO. Del rebuig del meu relat.

MARCEL. No te l'han rebutjat, simplement... Ací la tinc.

(*Trau la foto i li l'ensenya.*) Què? Què em dius?

TEO. Com que no me l'han...?

MARCEL. Mira-la. Un pòster.

TEO. Incoherències.

MARCEL. I veus aquesta piga? La veus tu?

FABIÀ. Què?

MARCEL. La piga. La... això.

FABIÀ. Quina piga?

MARCEL. Ací. Sobre la... T'he ensenyat aquesta foto o no te l'he ensenyada?

TEO. Dues setmanes treballant a mort i...

MARCEL. Perquè resulta que té set pigues com aquesta en forma de Wen...

TEO. Tu ho havies de saber.

MARCEL. I no és un tatuatge.

TEO. Des de quan? Des de quan ho sabies? Eh? T'estic parlant.

MARCEL. Bé doncs, alguna cosa vaig sentir.

TEO. Alguna cosa vas sentir? Alguna cosa vas sentir? I no se't va acudir dir-me... Com que alguna cosa vas sentir?

MARCEL. No te l'han rebutjat. Simplement... Només... Volen que treballes una mica més.

FABIÀ. Tranquil, home. Canvia quatre frases i...

MARCEL. Simplement treballa... treballa una mica més.

TEO. Més?... Més encara?...

MARCEL. Corregeix.

TEO. Corregir?... El què, hòstia, el què?

FABIÀ. Les... incoherències.

TEO. Però quines incoherències? Quines incoherències són aquestes? Digueu-me-les. Tot el que pose en els meus relats de viatges és... és ben cert. Jo em... documente. Em documente a fons. Els meus personatges viatgen a llocs reals. Amb localitzacions reals. Els succeeixen coses... d'acord, irreal, inventades per mi. Però en llocs reals. Hiperreals, diria jo.

FABIÀ. D'acord, d'acord. Si no has de convèncer-nos.

TEO. Tu... tu ho sabies, Marcel. Ho havies de saber. Passes mitja vida clavat en el despatx del director. I no me n'havies dit res.

MARCEL. Perquè jo no sóc qui per a... No. No puc... Relaxa't, home.

TEO. Relaxar-me?

FABIÀ. Relaxa't, sí. Estàs... Estem nerviosos. I és per aquesta merda d'aire condicionat que no...

MARCEL. Mira la foto. La vols? En vols una? En vols una còpia?

FABIÀ. Vinga, fes-li una còpia d'aquesta tia.

(TEO ix.)

MARCEL. Escolta. No... La... la foto. No te'n vages.

(Institut. Despatx del professor de literatura. DAVÍNIA, ENRIC.)

ENRIC. No te'n vages, Davínia. Perdona'm. No volia dir-te... No volia insultar-te. Jo... no... Déu meu... Tens raó. Estic... Estic com un llum. Completament sonat. No sé... el que dic... el que... Jo... No te'n vages. Per favor. Faré el que vulgues. Et suspendré. T'obriré expedient. Però no... no et... Déu meu... Perdona'm...

DAVÍNIA. M'ha ofés, senyor professor.

ENRIC. Ho sé, ho sé. I me'n penedisc. Estic... fora de control. A... Ajuda'm. Ajuda'm a superar-ho. Ah... Ah...

DAVÍNIA. Què tens?

ENRIC. No és res, el meu... De vegades em... em peguen punxades en l'estómac. Em... Quin espectacle t'estic donant. Aquí, ploriquejant com un...

DAVÍNIA. *(Després d'una pausa.)* Està bé. Vine. Ai, ets...

ENRIC. Sí, ho sóc. Sóc el que tu vulgues.

DAVÍNIA. Ets un drogodependent.

ENRIC. Un ianqui. Un ionqui.

DAVÍNIA. Has de desenganxar-te de mi. Pensa en la teua família.

ENRIC. No vull. Els odie.

DAVÍNIA. Pensa en els teus alumnes. En el claustre de professors.

ENRIC. També els odie.

DAVÍNIA. Què faré de tu?

ENRIC. Fes-ne el que vulgues. Em deixa.

DAVÍNIA. Ja comencem?

ENRIC. No penses malament. Només et demane... No sé... Un gest afectuós. No penses malament.

DAVÍNIA. D'acord, però no m'idealitzes.

ENRIC. No t'idealitze.

DAVÍNIA. No em somies. Emmalaltiràs. Jo sóc... Jo sóc com sóc.

ENRIC. I així et veig. Així et... Però ara dóna'm una petita dosi de tu. Per a desenganxar-se cal... de més a menys. Ah... el meu... estómac. Una dosi, Davínia. Com en els temps de Baudelaire.

DAVÍNIA. Baudelaire?

ENRIC. Baudelaire. Segona avaluació. Ací. Al meu despatx.